

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Bîrnat Gheorghe împreună cu avocatul Culeac – Reul Natalia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Bîrnat Gheorghe xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.12.2019 – 30.06.2020;

Instanța de apel: 27.07.2020 – 11.11.2020;

Instanța de recurs: 11.02.2021 – 28.07.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 30 iunie 2020, Bîrnat Gheorghe a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217 alin.(2) Cod penal, 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art.85 alin.(1) Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată a fost adăugat parțial, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 01 martie 2018, stabilind inculpatului Bîrnat Gheorghe, pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții legate de circulația substanțelor chimice pe un termen de 2 ani.

A fost dispusă încasarea de la Bîrnat Gheorghe în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 1 680 lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat că Bîrnat Gheorghe, conștientizând pericolul social al acțiunilor sale, având intenția directă îndreptată spre circulația ilegală a drogurilor, fără scop de înstrăinare, a păstrat ilegal droguri, la domiciliul lui situat în xxx, până la 25.09.2019 aproximativ la ora 09:10, când în urma efectuării percheziției, din podul unei anexe a casei de pe o masă, de către colaboratorii Inspectoratului de Poliție Strășeni, au fost depistate și ridicate: un fragment a unei butelii din polimer incolor cu inscripția „Baban”, un fragment a unei butelii din polimer de culoare verde cu inscripția „Bergembier” cu depuneri de substanță lichidă de culoare brună cu miros specific, o folie de staniol cu găuri pe care se aflau depuneri de substanță cafenie.

Conform raportului de constatare tehnico-științific nr.34/12/I-R-4017 din 10.10.2019, depunerile de substanță de culoare cafenie de pe suprafața foliei de staniol, precum și

depunerile de substanță de culoare cafenie de pe suprafața celor două fragmente de butelii din polimer, una incoloră cu inscripția de culoare verde „Baban” și una de culoare verde cu inscripția de culoare neagră „Bergembier” depistate și ridicate la 25 septembrie 2019, în rezultatul efectuării percheziției pe cauza penală nr.2019330320, în domiciliul cet. Bîrnat Gheorghe în xxxx, reprezintă rășină de canabis, care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante - rășină de canabis, constituie în total 0,108 g.

În conformitate cu „Lista substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora” aprobată prin Hotărârea Guvernului nr.79 din 23 ianuarie 2006, rășina de canabis este inclusă în tabelul nr. 1 și se atribuie la substanțe stupefiante, iar cantitatea depistată la Bîrnat Gheorghe constituie proporții mari (0,108g).

Acțiunile lui Bîrnat Gheorghe, au fost încadrate în baza art.217 alin.(2) Cod penal, circulația ilegală a drogurilor fără scop de înstrăinare, adică păstrarea ilegală a drogurilor, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Inculpatul a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri prin care să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat că, nu este de acord cu hotărârea emisă, considerând-o ilegală, neîntemeiată și nemotivată, deoarece vina nu o recunoaște, fiindcă nu a comis infracțiunea în care este acuzat.

În continuare, a invocat că, latura obiectivă a infracțiunii incriminate de art.217 alin.(2) Cod penal, se exprimă prin acțiunile alternative de producere, preparare, experimentare, prelucrare transformare, procurare, păstrare, expediere sau transportare a substanțelor narcotice, psihotrope sau analoagelor lor, or, nici una din acestea, atât la faza de urmărire penală cât și în ședința de judecată n-a fost dovedită în privința lui Bîrnat Gheorghe, cu atât mai mult că în această gospodărie au acces mai multe persoane, iar conform procesului-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei a fost emisă concluzia că inculpatul este treaz.

A mai menționat, că refuzul inculpatului de a depune declarații nu dovedește vina acestuia. Nerecunoașterea vinovăției și refuzul de a da depoziții urmează a se aprecia ca metode de a se apăra de învinuirea înaintată și ele nu pot fi luate în considerație ca circumstanțe ce negativ caracterizează personalitatea făptuitorului.

3.2. Avocatul Pretula Carolina-Caleria în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului apărarea a invocat că probe prezentate de către partea acuzării nu dovedesc vinovăția inculpatului, nu au fost prezentate probe concludente care ar putea fi puse la baza sentinței de condamnare.

Astfel, a susținut că instanța de judecată în pofida cerințelor art.101 Cod de procedură penală, n-a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, și ca urmare neîntemeiat a ajuns la concluzia vinovăției inculpatului.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, consideră apărarea că prima instanță nu a ținut cont de limitele minime și maxime de pedeapsă, și astfel a aplicat o pedeapsă prea aspră inculpatului pentru învinuirea înaintată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate, cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, prima instanță a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și corect a apreciat probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, just ajungând la

concluzia privind vinovăția inculpatului, care se confirmă prin probele cercetate în prima instanță, precum și în instanța de apel, acțiunile inculpatului fiind corect calificate în baza art.217 alin.(2) Cod penal, circulația ilegală a drogurilor fără scop de înstrăinare, adică păstrarea ilegală a drogurilor, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare.

Instanța de apel a menționat că, declarațiile inculpatului au fost verificate în raport cu alte probe, care după conținutul lor prevalează asupra declarațiilor acestuia, și astfel prima instanță just a pus la baza sentinței de condamnare următoarele probe: procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.10.2019 prin care se examinează ordonanța privind efectuarea percheziției din 10.09.2019 în cadrul cauzei penale 2019330320 întocmită de OUP al IP Strășeni, Sava Daniel la 10.09.2019 în baza art.186 alin. (2) Cod penal, la Bîrnat Gheorghe din s. Căpriana și procesul-verbal de percheziție din 25.09.2019, încheierea și mandatul judecătoresc din 10.09.2019 (f.d.9-22); ordonanța de recunoaștere și de anexare a mijlocului material de probă la cauza penală din 21.10.2019, copiile actelor descrise în procesul verbal de examinare indicate supra și raportul de constatare tehnico-științific nr.34/12/IR-4017 din 10.10.2019; depunerile de substanță de culoare cafenie de pe suprafața foliei de staniol, precum și depunerile de substanță de culoare cafenie de pe suprafața celor două fragmente de butelii din polimer, una incoloră cu inscripția de culoare verde „Baban” și una de culoare verde cu inscripția de culoare neagră „Bergenbier” depistate și ridicate la 25 septembrie 2019, în rezultatul efectuării percheziției pe cauza penală nr.2019330320, în domiciliul cet. Bîrnat Gheorghe în xxxx, reprezintă rășina de canabis, care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante - rășină de canabis, constituie în total 0,108 g. (f.d.34); procesul-verbal de comunicare a raportului de expertiză nr.34/12/ 1-R- 4017 din 10.10.2019 (f.d.24); ordonanța de recunoașteri și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 23.09.2019 (f.d.22).

Astfel, instanța de apel a precizat că, argumentele apărării privind nevinovăția lui Bîrnat Gheorghe în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(2) Cod penal, sunt contradictorii circumstanțelor de fapt stabilite de către prima instanță, precum și de către instanța de apel pe parcursul judecării cauzei.

Instanța de apel a reținut că, atât în ședința primei instanțe, precum și în ședința instanței de apel, s-a demonstrat cu certitudine că inculpatul Bîrnat Gheorghe a păstrat pentru consum propriu în podul unei anexe a casei, pe o masă, substanțe stupefiante - canabis în proporții mari, depistate la domiciliul acestuia în s. Căpriana raionul Strășeni, iar probele administrate stabilesc cu certitudine că inculpatul Bîrnat Gheorghe a săvârșit infracțiunea incriminată, deși acesta nu-și recunoaște vinovăția.

În acest sens, instanța de apel a subliniat că circumstanțele cauzei dovedesc caracterul infracțional al acțiunilor inculpatului Bîrnat Gheorghe, iar nerecunoașterea vinei în comiterea infracțiunii incriminate se apreciază ca o metodă de a denatura adevărul și de a se eschiva de răspunderea penală, deoarece probele prezentate în sprijinul învinuirii dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, respectând prevederile art.art.61, 75 Cod penal, prima instanță a ținut cont de scopul pedepsei penale pentru restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni; de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale; de faptul că potrivit art.16 alin.(3) Cod penal, infracțiunea incriminată inculpatului este calificată ca ușoară, și că aceasta atentează la securitatea relațiilor sociale cu privire la circulația legală a substanțelor narcotice, psihotrope și analoagelor lor; de urmările prejudiciabile; de motivul săvârșirii infracțiunii; de persoana inculpatului, care anterior a mai fost condamnat; de faptul că nu a recunoscut vina; de atitudinea societății față de pedeapsa penală ce urmează a fi stabilită inculpatului pentru fapta săvârșită, aceasta corect stabilindu-i inculpatului pedeapsa cu

închisoare, cu aplicarea pedepsei complementare sub formă de privare de dreptul de a exercita funcții legate de circulația substanțelor chimice.

De asemenea, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată poziția primei instanțe referitor la aplicarea prevederilor art.85 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei definitive inculpatului Bîrnat Gheorghe.

În acest sens, instanța de apel a conchis că nu s-a stabilit un careva temei de a considera că pedeapsa stabilită inculpatului este prea aspră, reținând că argumentele apărării nu pot fi apreciate ca temei în vederea aplicării unei pedepse mai blânde inculpatului Bîrnat Gheorghe.

5. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, a declarat recurs ordinar inculpatul Bîrnat Gheorghe împreună cu avocatul Culeac-Reul Natalia, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Bîrnat Gheorghe să fie achitat din motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

În argumentarea recursului au invocat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate.

Mai mult, menționează că probele prezentate de către acuzare nu demonstrează comiterea de către Bîrnat Gheorghe a infracțiunii incriminate. Contrar prevederilor art.101 Cod de procedură penală, instanța nu a dat apreciere tuturor probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora și instanța de judecată era obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Susține apărarea că, asupra solicitării de a fi pronunțată o sentința de achitare, menționează că potrivit prevederilor art.24 alin.(2), (4) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a poziției sale, în mod de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Potrivit art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

De asemenea, orice probă acumulată în cadrul urmăririi penale urmează să fie cercetată în fața instanței de judecată, în virtutea principiului unui proces echitabil și anume contradictorialitatea procesului. În cazul de față mărturiile lui Bîrnat Gheorghe, sunt importante pentru cercetarea tuturor aspectelor cauzei, or o hotărâre de condamnare nu se poate întemeia doar pe presupuneri.

În opinia inculpatului, la caz era oportun dispunerea efectuării unei expertize judiciare pentru stabilirea amprentelor de pe fragmentul de butelie, depistate și ridicate în s. Căpriană raionul Strășeni. Conchide că instanțele de fond i-au încălcat dreptul la un proces echitabil, întrucât acestea nu au analizat și apreciat corespunzător probele administrate, și nu au răspuns la toate argumentele din apelurile declarate.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale, deoarece instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și corect a încadrat acțiunile făptuitorului. La fel, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Analizând conținutul recursului, Colegiul penal reține că, de către recurenți au fost invocate în calitate de temeiuri de drept pentru casarea deciziei recurate, prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, sub aspectul că: instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate.

În susținerea acestui raționament, reieșind din esența criticilor invocate de către recurenți, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, aceștia fac o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.217 alin.(2) Cod penal.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că, astfel de erori nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele clare pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurenților prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele expuse în cererea de apel, deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele expuse în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că părțile au primit răspunsuri complete la toate argumentele esențiale ce se referă la erorile și argumentele avansate în cererea de apel, iar manifestarea dezacordului recurenților cu soluția pronunțată în speță de instanța de apel, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat, întrucât acest dezacord este declarativ și lipsit de temeinicie în fapt și în drept.

De asemenea, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art.101 alin.(3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate unora în defavoarea altora așa cum au declarat recurenții, dar coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind corect că ele sunt suficiente pentru stabilirea vinovăției inculpatului Bîrnat Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(2) Cod penal.

Cu referire la argumentele recurenților prin care se invocă faptul că în speță, instanțele nu au oferit o apreciere obiectivă probelor administrate, Colegiul penal menționează că acestea

nu pot fi reținute, or, la etapa judecării recursului ordinar, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina și competența primordială a acestor instanțe.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art.427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art.99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe.

Contrar argumentelor apărării prin care se invocă faptul că, instanțele de fond la adoptarea soluției au ignorat declarațiile inculpatului, dându-le prioritate probelor prezentate de partea acuzării, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului Bîrnat Gheorghe, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința acestuia.

Totodată, deși recurenții consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, Colegiul penal a ajuns la concluzia că nu s-a stabilit existența erorii de drept invocată de către recurenți, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe de condamnare a inculpatului Bîrnat Gheorghe în baza art.217 alin.(2) Cod penal.

Subsidiar, Colegiul penal atestă că, declarațiile recurentului privind nevinovăția inculpatului în comiterea faptei penale incriminate se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședințele instanțelor de fond, expuse în pct. 4, 4.1. al prezentei decizii. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Întru elucidarea șirului logic al celor expuse supra, Colegiul penal mai relatează că, nerecunoașterea vinei de către inculpat, o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina, garantat de art.66 Cod de procedură penală și art.6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificat ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare gravă de fapt, așa precum se susține de către recurenți, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la alegațiile recurenților privind prezența în speță a temeiului de casare prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, Colegiul penal notează că potrivit

art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Poziția expusă de către recurenți, precum că în speță nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate, Colegiul penal o apreciază ca fiind declarativă și neîntemeiată, ce reiese din linia de apărare a inculpatului în vederea evitării răspunderii penale, întrucât această poziție a fost susținută prin formulări de ordin general, partea apărării omițând cu desăvârșire specificarea, care anume element sau elemente lipsesc în componența de infracțiune incriminată inculpatului Bîrnat Gheorghe.

Tot aici, instanța de recurs evidențiază că pe parcursul judecării cauzei instanța de apel, în urma cercetării cumulului de probe administrate în speță, printre care și probe obiective cum sunt procesul- verbal de efectuare a percheziției la domiciliul lui Bîrnat Gheorghe în s. Căpriană raionul Strășeni, unde au fost ridicate: un fragment a unei butelii din polimer incolor cu inscripția „Baban”, un fragment a unei butelii din polimer de culoare verde cu inscripția „Bergembier” cu depuneri de substanță lichidă de culoare brună cu miros specific, o folie de staniol cu găuri pe care se aflau depuneri de substanță cafenie.

Astfel, s-a constatat faptul că Bîrnat Gheorghe a păstrat pentru consum propriu în podul unei anexe a casei, pe o masă, substanțe stupefiante - canabis în proporții mari, corect au fost constatate și apreciate de către instanța de apel, care întemeiat și justificat a stabilit în acțiunile inculpatului Bîrnat Gheorghe întrunirea tuturor elementelor infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(2) Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal stabilește netemeinicia invocării aplicabilității în speță a temeiului de casare prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece la caz o asemenea eroare nu a fost comisă.

Astfel, Colegiul penal atestă că, instanța de apel respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la soluția descrisă în pct.4 din prezenta decizie, motivându-și temeinic soluția, motivare descrisă inclusiv la pct.4.1. al prezentei decizii, pe care instanța de recurs o însușește pe deplin, și în acest sens.

Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii CtEDO în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, în care s-a statuat că, art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (cauza *Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Raportând situația reținută în cauză, la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs concluzionează că temeiurile de casare invocate de către recurenți și prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, nu și-au găsit aplicabilitatea la caz întrucât decizia atacată este legală și întemeiată, iar recursul este vădit neîntemeiat, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea acestuia.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Bîrnat Gheorghe împreună cu avocatul Culeac – Reul Natalia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de

Apel Chişinău din 11 noiembrie 2020, în cauza penală în privinţa lui *Bîrnat Gheorghe xxxx*,
ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunţată la 19 august 2021.

Preşedinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda